

SİLİFKE VE SIVRİHISAR YÖRÜKLERİNDE KİLİM, PEŞKİR VE KUŞAK ÖRNEKLERİ

Şerife ÖZÜDOĞRU^(*)

Tezgahta kumaş gibi yün ipliklerle dokunan desenli döşeme yaygıları olan kilim Anadolu'nun çadırından sedirine, çuvalından heybesine, gündelik kullanım eşyalarının konulduğu torbalara, yufkasını sulayıp yumuşattığı sofralardan, bebeğine yanık ninniler söylediği beşiğe kadar uzanan çok geniş fonksiyonel özelliklere sahiptir.

Anadolu'da köylüler ve aşiretler tarafından dokunan bu yaygılarda renkler çeşitli bitkilerin yapraklarından, köklerinden ya da meyvalarından çıkarılan doğal boyalarla verilir.¹

Kilimler, dokunduğu köyün, aşiretin, ailenin ya da üzerindeki motiflerin adlarını alırlar. Türk kadınının ve genç kızının yaşamı, duyguları, sevinci, kederi, yakınması, beklentisi ve kısaca ifadesi çeşitli desenlerle anlatılır. Anadolu kilimlerinin geometrik desen anlayışı Yörük kilimlerinde de subjektif bir stilizasyonla uygulanmıştır.

Türklerde kilim dokumacılığı Hun Sanatına kadar uzanır. Pazırık Kurganlarında M.Ö.5.yüzyıla ait bir halı ile birlikte keçe yaygılar da bulunmuştur.²

Tekstil (dokuma) sanatının en olgun ve seçkin örneklerini veren ulusların başında gelen Türkler, Orta Asya'da başlayan bu kültürlerini Anadolu'ya da taşımışlardır.

Anadolu birçok uygarlığın olduğu gibi halı ve kilim

(*) Yrd.Doç.Dr., Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Öğretim Üyesi.

¹ Celal Esad Arseven., Les Decoratifs Turcs, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, 1952, s.288.Daha fazla ayrıntı için bakınız: N.Baylav: "Türkiye'nin Boya Bitkileri ile Türkiye'de Kullanılmış Olan Yabancı Memleket Boya Bitkileri ve Boyaları" G.S.A. Türk Sanat Tarihi Araştırmaları ve İncelemeleri, S.1, 1963, s.732-744.

² Nejat Diyarbekirli.: Hun Sanatı, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, 1972, s.111.

dokumacılığının da beşiğidir. Neolitik çağın en büyük yerleşim merkezlerinden olan Çatalhöyük'te bulunan aletler burada dokuma yapıldığını ortaya koymaktadır.³

Türklerin gerek Orta Asya'dan getirdikleri ve gerekse Anadolu'ya geldiklerinde karşılaştıkları kültürlerle ilişkili olarak gelişen dokuma sanatı örnekleri XIII.yüzyılda Selçuklular döneminde en güzel örneklerini vermiştir. Anadolu Selçuklu Sanatı, İran ve Suriye gibi İslam Sanatlarının etkisinde olmakla birlikte her zaman Türk zevkini devam ettirmiştir. Beylikler ve Osmanlı dönemlerinde de dokuma sanatı tüm ihtişamıyla devam etmiştir.

Geniş coğrafi alanları aşır gelen bir güç yolculuğu ve şüphesiz geçilen yerlere ait etkilerin de yoğurduğu bu motiflerde yörük gelenek ve adetleri nesilden nesile bozulmadan yansıtılmıştır.⁴

Kıl ve keçeden yapılan çadırlarda oturan yörüklerin el sanatları içinde dokumacılık birinci sırayı alır.

Yaşam tarzlarının vazgeçilmez parçası olan hayvancılık ve göçebeliğin sonucu olarak yörük kadını, ıstar, çulhalık, çarpana ve kılınç gibi tezgahlarda çuval, heybe, seccade, kolon, torba, sofrası ve yastık gibi günlük kullanım eşyalarının yanında en önemli ihtiyaçlarından olan kilimi de üretir.

Anadolu'da Malatya-Dirjan, Kayseri-Avşar, Silifke-Kayabaşı,

³ Nermin Sinemoğlu.: Sanat Tarihi Tarih Öncesinden Bizansa, Mimar Sinan Üniversitesi Yayınları: 8, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1984, s.227-233.

⁴ Selçuklu Devletinin kurucusu olan Türkmenlerin Anadolu'ya X.Yüzyıldan itibaren büyük kitleler halinde geldikleri bilinir. Türkmen aşiretlerinin yaşam biçiminin Yörüklik olduğu ve Yörüklerin büyük ölçüde hayvancılıkla uğraştığı, sürülerini otlatabilmek için çayırlarının bol olduğu yaylalara mevsimsel göçler yaptıkları bilinir. Bu konuda daha fazla ayrıntı için bkz.: Nazan Ölçer: Türk ve İslam Eserleri Müzesi Kilimler, Eren Yayıncılık, İstanbul 1988, s.7-10. Faruk Sümer: "XVI. Asırda Anadolu, Suriye ve Irak'ta Yaşayan Türk Aşiretlerine Umumi Bir Bakış" İktisat Fakültesi Mecmuası XI. İstanbul 1949-50, s.519-522. Yusuf Durul.: "Türkmen Yörük Afşar Halı ve Kilim Motifleri Üzerine Araştırmalar", Türk Etnografya Dergisi, S.2, 1957, s.65-66.

Konya-Karaman, Uşak-Eşme, Eskişehir-Sivrihisar, Van-Berivan, Gaziantep-Kirkitli, Sivas-Sarkışla gibi yerlerde yörük kilimleri dokunmaktadır.

Silifke Bahçederesi Köyü, Kayabaşı Yörükleri tarafından dokunan 1.73x96 cm ölçülerindeki kilimin çözgü ve desen iplikleri yündendir. İç açıcı ve parlak renklerle dokunan yaygı, Akdeniz bölgesinin parlak güneşli iklimini ve doğanın neşeli, canlı ruh halini yansıtır-Limon küfü zemin üzerine turuncu, şeker pembesi, siyah, bordo, beyaz ve yeşil renkler uygulanmıştır. Kilim 20.yüzyıl başlarında dokunmuştur.(Resim:1)

Kilimin kısa kenarlarında değişik renklerin alternatif sırasından “tarak” motiflerinden bir bordür, uzun kenarlarda ise yarım “tarak” motifleri aralıklarla tekrarlanmıştır. Tam ortada “yıldız” deseni olarak değerlendirilen ve içinde “bukağı” motiflerinin yer aldığı geometrik göbeğin iki yanında uzanan “kurt izi” görülür (Şekil: 1).

Kilim merkezden kenarlara doğru serpme olarak dokunan “gelin bohçası” motifleriyle zenginleştirilmiştir.

Türk süsleme sanatında Tarak evliliğin, doğumun, sürekli beraberliğin, ailenin devamının, bukağı bereketin, yıldız nazara karşı koruyuculuğun ve uğurun simgesi olmuştur.⁵ Çeyiz olarak dokunan bu kilimde gelinin mutlu, bereketli, üretken, uğurlu ve kuvvetli olması için bir çeşit mesaj verilmektedir.

Toros yörüklerinde kullanılan örneklerin pek çoğu Orta Anadolu kilimlerinde de görülür.

18.yüzyıla ait olan bir Sivrihisar Yörük kilimiyle, Silifke’de dokunan bu kilim örneğinde kullanılan motifler (tarak, gelin bohçası ve tarakların bordür olarak geçişleri) birbirine çok benzemektedir. Sivrihisar’da 20.yüzyılda dokunan kilimlerde de aynı motifler değişik tarzda uygulanarak devam etmektedir (Resim:2).

Yörük kilimlerinde doğa ile iç içe yaşaması geleneklere bağlılığı, dokuyanın iç dünyasına ait yorumları dilek, ümit ve

⁵ Güran Erbek.: Anatolian Motifs From Çatalhöyük to Present, İstanbul 1987, s.22-25.

beklentileri ve hatta obası sembollerle anlatılmaktadır. Bu açıdan değerlendirildiğinde Türk kadını küçük yaştan itibaren görüp öğrendiği, dokuduğu yaygılarda işlediği motifleri kuşaktan kuşağa aktarmıştır. Böylece Toroslarda dokunan bir kilimle Orta Anadolu'da dokunmuş kilim desenlerinin benzerlik göstermesinde en büyük etken; Yörük aşiretlerinin el sanatları, kültür ve geleneklerini bozulmadan sürdürebilmiş olmalarıdır.

Eskişehir-Sivrihisar yöresinde Yörük dokumaları (Kayakent, Dodurga ve Günyüzü Yörüklerinde) bir ata sanatı olarak sürdürülmektedir. Günümüzde bu bölgede büyük boyutlu kilimin dışında cicim, sumak ve zili tekniğinde seccade boyu yaygılar ve yastık yüzleri dokunmaktadır.⁶

Sivrihisar Günyüzü Yörükleri tarafından dokunan kilim; 170x340 cm ölçülerinde olup, çözü ve desen iplikleri yündendir. Motifler, kırmızı, beyaz, elma yeşili, kahverengi, pembe ve mor renklerle işlenmiştir (Resim: 3).

Kırmızı zemin üzerine, ortasında turuncu “bukağı” motifinin yer aldığı “dilimli yıldız” örnekleri kilimin boyunu takip ederek üst üste uygulanırken aralarında dekoratif iki küçük çengelli baklava motifini dört ejder figürü çevreleyerek içine almaktadır. Ejderlerin kuyrukları birbiriyle birleşerek koç boynuzu, örgesi oluşturmaktadır.

Kilimin iki uzun kenarında ise siyah zemin üzerine eflatun, turuncu, bordo ve sarı renklerle “kurt ağzı” olarak tanımlanan motiflerin alternatif dizisi kısa kenarlarda “canavar ayağı” motiflerinden bir sıra takip etmektedir. Kilim 20.yüzyıla aittir(Şekil: 2).

Kilimde kullanılan motiflerin içerdiği ifadelerle bakıldığında; “canavar ayağı” ve “kurt ağzı” bazı bölgelerde ejder gibi koruyuculuğu sembolize eder. Ejder; bereketle koruyuculuk, koç başı ise, güç, kuvvet, erkeklik ve bereketi yıldız; mutlulukla verimliliği ifade

⁶ Belkıs Balpınar Acar: Kilim, Cicim, Zili, Sumak Türk Düz Dokuma Yaygıları, Eren Yayıncılık, İstanbul, 1982, s.61-62. Motif ve örneklerle ilgili olarak bakınız: Yusuf Durul.: “Kilim Motifleri Üzerinde Araştırma” Sanat Dünyamız, S.24, 1982, s.26-30. Daha fazla ayrıntı için bakınız: Yusuf Durul: Türk Kilim Motifleri, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayınları: 62, Ankara, 1987, s.13-20.

etmektedir.⁷

Sivrihisar'da dokunan üçüncü yaygı, 155x330 cm. ölçülerinde kilim tekniğinde dokunmuştur. Çözgü ve desenlerin yün ipliklerle dokunduğu bu kilimde motifler oldukça iridir (Resim:4).

Kilimin zemini, ilk motif sırasında kırmızı-yeşil-kırmızı- ikinci sırada yalnızca kırmızı ve üçüncü sırada yeniden kırmızı-yeşil-kırmızı olarak değişik renklerin uygulanmasından oluşmuştur. Bu çeşitlilik arzeden çok renkli zemin üzerinde ortada yanyana oturtulmuş üçer “saç bağı” motifi üst üste dört sıra halinde tekrar edilmiştir. Uzun kenarlarda içte beyaz “tarak” motiflerinden, bir bordür, dışta ise siyah renkli “koç boynuzu” motifleri sırası görülür. Kilimde kullanılan saç bağı motifi gelin, evlilik ve nazara karşı tılsım olarak değerlendirilirken ölümü de simgelediği bilinmektedir (Şekil: 3).

Yörük kilimlerinde aynı motiflerin değişik bölgelerde aynen tekrarlandığı görülür. Bazen de aynı motiflerin değişik yörelerde farklı isimlerle ifade edildiklerine rastlanılmaktadır.

Yörük yargılarının en güzel örneklerinden olan Silifke ve Sivrihisar kilimlerinin yok olup unutulmaması için dokuma yapılan mevcut tezgâhların desteklenmesi, sayılarının artırılması gerekmektedir. Kilim dokuyanlara yeni teknik gelişimler eğitimle verilmeli ve kaliteli ve bol üretim sağlanmalı, bunun yanında pazarlama sorunu da çözülmelidir. Köyden kente göçün tezgah sayısını olumsuz yönde etkilediği günümüzde dokumacılığının yalnızca ihtiyaç için değil, ticari geçim kaynağı olarak değerlendirilip, süreklilik kazandırılması ve canlandırılmasına çaba gösterilmelidir.

Tüklerde eski çağlardan beri giyimden ev eşyalarına hatta at koşumlarına kadar her türlü eşyada görülen işleme sanatı en ince tekstil

⁷ Kilimlerde motiflerin adları yörelere göre değişse de anlamları ve sembolizmi değişmemiştir. Bu konuda daha geniş bilgi için bakınız: Güran Erbek: “Dokuma, İşleme ve Örgülerde Koç Boynuzu Örgesi” Antika Dergisi S.10, Ocak 1986, s.28-31. Neriman Görgünay Kızıoğlu: “Eşme Kilimleri” Türkiye İş Bankası Kültür ve Sanat Dergisi, S.2, Nisan 1989, s.27-29; İsmail Öztürk-Öznur Aydın: “Karatepe Kilimciliği” Türkiye İş Bankası Kültür ve Sanat Dergisi, S.13, Mart, 1992, s.49.

süslemelerinden biri olmuştur.

Elde dokunmuş kumaşlar üzerine iki ucu işlemeli, yüzün yağını ve terini silmek amacıyla kullanılan peşkirler Anadolu'da Yağlık da denir. Anadolu'da bu peşkirler evlenme, doğum, askere gitme gibi güncel yaşamla ilgili olaylarda (hediye verme, hatırlama, gönül alma, önemseme düğün davetlerinde önem vererek çağırma anlamında da) kullanılmıştır. Sofrada herkesin önüne peçete gibi konulan örnekleri olabildiği gibi, yalnızca süs ögesi olarak kuşak kıvrımına sokularak taşınan örnekleri de mevcuttu.

Dokumanın en ve boy ipliklerinin sayılmasıyla yapılan iğne tekniklerinden hesap işi ve muşabbak'la işlenmişlerdir. Yüzyıllara göre renkler ve iğne teknikleri de değişmiştir. İpek, koton ve simle nakışlanmışlardır.⁸

Sivrihisar Yörüklerine ait ilk peşkir, krem renkli ince çizgili elde dokunmuş bez üzerine ortada, alt ve üstünde ibriğe benzeyen su kabıyla bir hayat ağacı ve iki yanında kökleriyle birlikte muşabbak tekniğinde işlenen iki böğürtlen dalı (dikenleriyle birlikte) gösterilmektedir.⁹ Çarkıfelek ve göz motifleriyle nazara ve göz değmesine karşı da korunmuştur. Motifler ve kalınca işlenmiş kenar suyu peşkirin diğer kısa kenarında tekrarlanmıştır (Resim:5).

Peşkirde ondört renk tonu tesbit edilmiştir. Burada Türk kadını ve genç kızının doğadan aldığı renk uyumu ve geçmiş kültürlerinden gelen motif zenginliğinin en güzel örneklerinden biri sunulmaktadır.

⁸ Bu konuda daha geniş bilgi için bakınız: Örcün Barışta: Türk El Sanatları Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları: 975, Sanat Eserleri Dizisi:11, Ankara, 1988, s.111; Ayten Sürür Türk İşleme Sanatı, Ak Yayınları Türk Süsleme Sanatları Serisi:4, İstanbul, 1976, s.54; Bedia Diker: Türk İşleme Motifleri ve Tekniği, Kültür ve Sanat Dergisi, S.1, Haziran 1973, s.74; İnci Beşoğul: Türk Motifleri ve İşlemeleri, İstanbul, 1982, s.25-49.

⁹ Hayat ağacıyla birlikte görülen su kabı, vazo veya kupa temizliği, arınmayı, cennet bahçelerini ve hayat suyunu simgeler. Güran Erbek: "Hayat Ağacı Motifi II", Antika Dergisi, S.16, Temmuz 1986, s.26-36.

İkinci peşkir Sivrihisar Günyüzü Türkmenleri tarafından işlenmiştir. Mavi renkli saksı içindeki üç böğürtlen dalı, muşabbak tekniğinde işlenmiş ve zıt renkleri çarpıcı bir güzellikte yanyana getiren anlayış, simle “Maşaallah” yazısı “horoz” ve “çarkıfelek” motifleriyle nazara ve göz değmesine karşı kullanılan olguları da ihmal etmemektedir¹⁰ (Resim:6).

Sivrihisar yörüklerine ait üçüncü peşkir de stilize çiçek ve yapraklar muşabbak tekniğinde işlenen sarmaşıklarla bir çelenk gibi birleştirilmiştir. Kanatlarını açarak bir fiyonk biçimine dönüştürülen arı ise deseni tamamlamaktadır. İşlemede görülen açık-koyu renk tonlaması işleyenin ruh halini ortaya koyarken, doğaya bakış açısını da vurgulamaktadır (Resim:7).

Silifke-Kayabaşı Yörükleri tarafından elde dokunmuş krem renkli peşkir üzerine mürver iğneyle işlenen yavruağzı çiçek ve sarma tekniğinde yapılan yeşil yaprak, pembe ve mor tomurcuklar arasında sim de uygulanmıştır (Resim:8).

Özgün giyim geleneklerini ve kültürlerini sürdüren yörüklerde kuşak en değerli aksesuarlardandır.

Kadın ve erkekler tarafından bele bağlanan beyaz ve renkli ince keten bezinden yapılan iki ucu işlemeli dar ve uzun parçalara kuşak denir. Uçlarına sırma işlenen örnekleri de mevcuttur. Bu uçkurların eni 20-22 cm, boyları 190-210 cm'ye kadar değişmektedir.

Sivrihisar yörüklerince kullanılan kuşaklarda hesap işiyle işlenmiş ince kenar sularında sim de uygulanmıştır (Resim:9).

Silifke Kayabaşı Yörüklerinde kullanılan uçkur nakışında hesap işi iki renkli ince kenar suyu işlenirken sim kullanılmadığı görülmektedir (Resim:10). Erkek giyiminde bele bağlanan ve Trabulus adı verilen kuşaklar bu yörede sıkça kullanılmıştır. İbrişim iplikle dokunan bu açık-koyu mavi trabulus 20x195 cm. boyutlarında olup, uçları püsküllüdür (Resim: 11).

Sivrihisar yöresinde kadın ve erkek giyiminde yün ipliklerle

¹⁰ Mine Gökbuget: “Anadolu’da Göz ve Nazar İnançları”, Türkiyemiz S.29, Ekim 1979, s.6-10.

dokunarak yapılan kuşaklara bazı süsler de eklenir; üzerlerine cıkkak denilen uçları delinmiş deniz kabuklarının dikildiği de görülür. Bunlar doğurganlığın simgesidir. Düz dokuma tekniğiyle yapılan bu ince kolanlar, yörük giysilerinde kullanılan püsküllü bir kuşaktır. Bu tür kolanlara “tokurdak”, “dokurcun” gibi isimler verildiği de görülür (Resim:12).

Silifke ve Sivrihisar yöresine ait peşkir ve kuşakların renkleri 20.yüzyıl başlarına ait örneklerdir. Bugün Yörüklerde yaşatılan bu zengin el sanatlarımızın yok olmaması ve unutulmaması için malzemelerin iyi değerlendirilmesi gerekmektedir. Kız Meslek Liseleri, Olgunlaşma Enstitüleri, bazı kurumların koleksiyonları ve Etnografya Müzelerinde korunup sergilenen örnekler halka tanıtılmalıdır. Hemen hemen her ilde açılacak Etnografya Müzeleri ile o yörenin sanatlarına ait eserler bozulup tükenmeden korunmalı motif ve nakış zenginliği gelecek kuşaklara aktarılmalıdır.

BİBLİYOGRAFYA

- Arseven, C.E. : Les Decoratifs Turcs, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, 1952.
- Barışta Ö. : Türk El Sanatları, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları:975, Sanat Eserleri Dizisi:11, Ankara, 1988.
- Baylav, N. : “Türkiye’nin Boya Bitkileri ile Türkiye’de Kullanılmış Olan Yabancı Memleket Boya Bitkileri ve Boyaları”, G.S.A.Türk Sanat Tarihi Araştırmaları ve İncelemeleri”, S.1, 1963, s.732-744.
- Beşoğul, İ : Türk Motifleri ve İşlemeleri, İstanbul, 1982.
- Diker, B : “Türk İşleme Motifleri ve Tekniği”, Kültür ve Sanat Dergisi, S.1, Haziran 1973, s.74.
- Diyarbakirli, N. : Hun Sanatı, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1972.
- Durul, Y : “Türkmen, Yürük, Afşar Halı ve Kilim Motifleri Üzerine Araştırmalar”, Türk Etnografya Dergisi, S.2, 1957, s.65-66.
- Durul, Y. : “Kilim Motifleri Üzerinde Araştırma”, Sanat Dünyamız S.24, 1982, s.26-30.
- Durul, Y. : Türk Kilim Motifleri, Türk Kültürü Araştırma Enstitüsü Yayınları:62, Ankara, 1987.
- Erbek, G. : “Dokuma İşleme ve Örgülerde Koç Boynuzu Örgesi”, Antika Dergisi, S.10, Ocak 1986, s.28-31.

- Erbek, G. : “Hayat Ağacı Motifi”, Antika Dergisi, S.16, Temmuz 1986, s.26-36.
- Erbek, G. :Anatolian Motifs From Çatalhöyük To Present, İstanbul 1987.
- Gökbuget, M. : “Anadolu’da Göz ve Nazar İnançları”, Türkiyemiz, S.29, Ekim 1979, s.6-10.
- Kırzioğlu (Gürginay) , N. : “Eşme Kilimleri”, Türkiye İş Bankası Kültür ve Sanat Dergisi, S.13, Nisan 1989, s.27-29.
- Ölçer, N. : Türk ve İslam Eserleri Müzesi Kilimler, Eren Yayıncılık, İstanbul 1988.
- Öztürk, İ-Aydın, Ö.: “Karatepe Kilimciliği”, Türkiye İş Bankası Kültür ve Sanat Dergisi, S.13, Mart 1992, s.49.
- Sinemoğlu, N. : Sanat Tarihi Tarih Öncesinden Bizansa, Mimar Sinan Üniversitesi Yayınları: 8, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1984.
- Sümer, F. : “XVI.Asırda Anadolu, Suriye ve Irak’ta Yaşayan Türk Aşiretlerine Umumi Bir Bakış” İktisat Fakültesi Mecmuası, XI.İstanbul 1949-50, s.519-522.
- Sürür, A. : Türk İşleme Sanatı, Ak Yayınları Türk Süsleme Sanatları Serisi: 4, İstanbul 1978.

Resim: 1 Silifke-Yörük Kilimi (173x96 cm) 20.Yüzyıl

Resim: 2 Sivrihisar Yörük Kilimi (110 x 165 cm) 18.Yüzyıl.

Resim: 3 Sivrihisar Yörük Kilimi (170 x 340 cm) 20.Yüzyıl

Resim: 4 Sivrihisar Yörük Kilimi (155 x 330 cm) 20.Yüzyıl

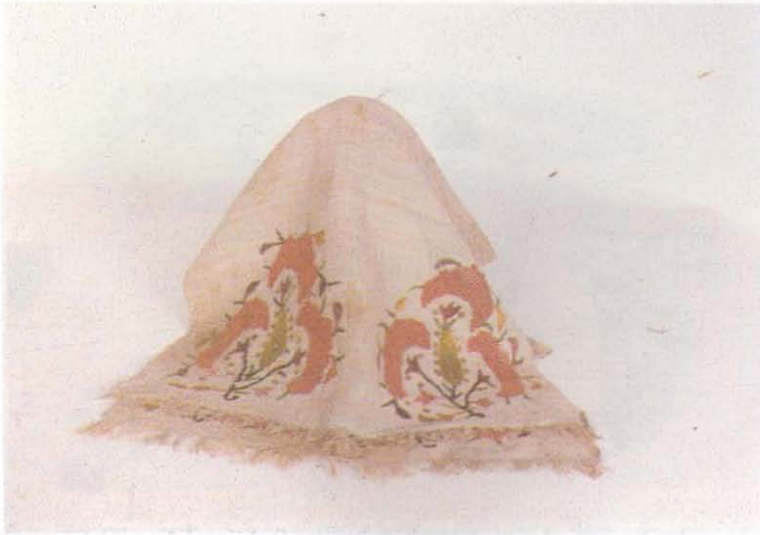
Resim: 5 Hayat Ağacı ve Bögürtlen Motifli Sivrihisar Yörük Peşkiri (42 x 110 cm)

Resim: 6 Bögürtlen Motifli Sivrihisar Yörük Peşkiri (42 x 110 cm)

Resim: 7 Sarmaşık Motifli Sivrihisar Yörük Peşkiri (42 x 110 cm)

Resim: 8 Çiçek Motifli Silifke Yörük Peşkiri (42 x 120 cm)

Resim: 9 Sivrihisar Günyüzü Yörüklerine Ait İşlemeli Kuşak (20 x 190 cm)

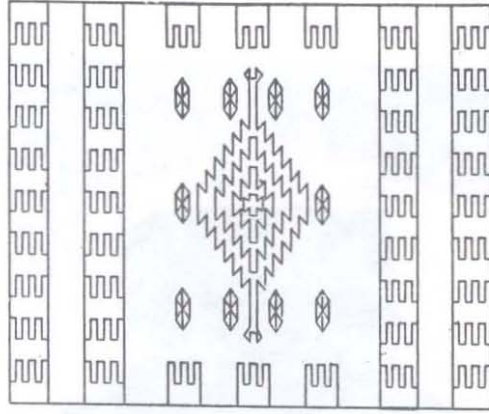
Resim: 10 Silifke-Kayabaşı Yörüklerine Ait İşlemeli Kuşak (20 x 190 cm)

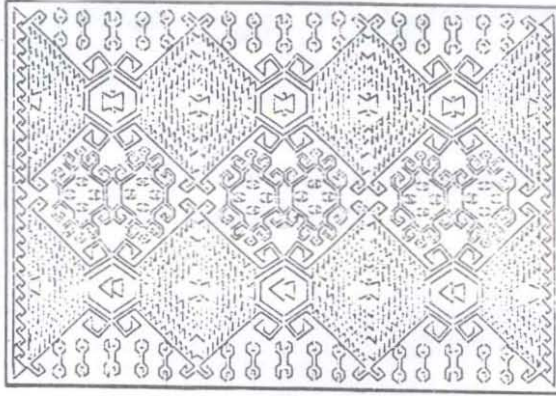
Resim: 11 Silifke Yörüklerine Ait Dokuma Trabulus
(22 x 210 cm)

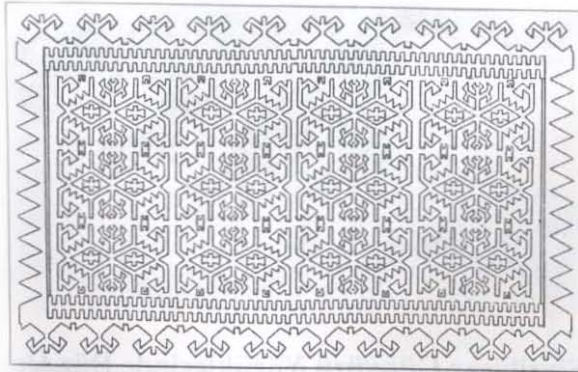
Resim: 12 Sivrihisar Günyüzü Yörüklerinde Düz Dokuma Kolan
(3 x 195 cm)

Şekil: 1 Silifke Yörük Kilimi Deseni.

Şekil: 2 Sivrihisar Yörük Kilimi Deseni.

Şekil: 3 Sivrihisar Yörük Kilimi Deseni.